

ΜΑΝΩΛΗΣ ΒΛΑΧΟΣ «Μάρκος Καμπάνης» Περιοδικό «Εικαστικά», τ.16, 1983.

Η έκθεση του Μάρκου Καμπάνη στη γκαλερί «Ώρα» αποδεικνύει ότι ο νέος ζωγράφος διαθέτει όραση ικανή να συλλαμβάνει τις λεπτομέρειες του αρχιτεκτονικού τοπίου, αλλά και να διατρέχει τις μεγάλες επιφάνειες των βουνών. Προδίδει επίσης το αίσθημα του τοπιογράφου, όπως αποκαλύπτεται στην επιλογή του χώρου και την προβολή των τεκτονικών και πλαστικών στοιχείων του. Διακρίνεται ακόμη, ιδίως στα τοπία των πόλεων, η έφεση για την αυστηρότητα της δομής, η οποία όμως φαίνεται να εξασθενεί, όταν ο ζωγράφος πραγματεύεται τις ευρύτερες χρωματικές επιφάνειες. Αιτία είναι η κάποια χαλαρότητα στη συγκρότηση των χρωματικών κηλίδων. Όμως, η τοπιογραφία του Καμπάνη δεν περιορίζεται σε απλή καταγραφή- εισάγει, έμμεσα, μία αξιόλογη θεώρηση του τοπίου. Θα επισημάνω δύο παραδείγματα: 1-Χάρη στο καβαλέτο και τα άλλα σύνεργα της ζωγραφικής που τοποθετούνται σε εντελώς πρώτο επίπεδο, η εικόνα παύει να αποτελεί γενική όψη του τοπίου, αλλά αποβαίνει συγκεκριμένο αντικείμενο επιλογής, ενώ ταυτόχρονα υποβάλλει τη διεργασία της δημιουργίας. 2-Η συμπαράθεση δύο ανεξάρτητων εικόνων στον πίνακα, μιας πρόσοψης λ.χ. που αποτελεί το κύριο θέμα, και ενός μικρότερου ζωγραφικού πίνακα (προσωπογραφία ή τοπιογράφημα) που παρεμβάλλεται, εισάγει δύο χρονικές βαθμίδες και δύο σημεία οπτικής από τα οποία είναι δυνατό να θεωρηθεί το έργο. Η διακριτικότητα, επίσης με την οποία χρησιμοποιούνται τα δύο τεχνικά μέσα, ενισχύει την υποβολή τους, αλλά και την οργάνωση του πίνακα.